

HỒI THỨ NĂM

ĐỔI TÊN THAY HỌ QUEN THIÊN XÍCH
ĐOẠT KIẾM ĐỒ PHU ĐƯỢC XÍCH LONG

Cơn nước xong, bọn Vân Long lập tức lên đường. Hắc Ứng Bang khiếp vía trước thần công của chàng nên không dám lộ mặt ra. Vùng đất nằm trong lưu vực sông Hoài vô cùng màu mỡ, cỏ cây xanh tốt, gió Tây lồng lộng đem theo những cơn mưa tưới cho đồng ruộng, hứa hẹn một vụ mùa no đủ. Nhưng cũng có năm, nước sông Hoài dâng cao, sông cuộn cuộn trôi dề điếu. Lúc ấy, cảnh tan tóe, lăm than kể sao cho xiết.

Nếu tiếp tục để Tả Phi, Tả Kiếm đi bộ thì cước trình rất chậm, Vân Long bèn ghé vào một tiểu trấn dọc đường, mua chiếc song mã để hai ngốc tử sử dụng. Còn chàng và Phi Hà cưỡi ngựa theo sau. Tuần mã của hai người đã được Đỗ lão sai người dắt lại trước lúc lên đường.

Chàng nóng ruột nhưng Phi Hà chỉ mong đường thiên lý thêm dài. Càng gần gũi, lòng nàng càng thêm say đắm, kính phục Vân Long kiến thức uyên bác, thuộc lầu sách vở cổ kim lại biết nhiều cố sự trong giang hồ, thấy hai em ngu dốt nên thường kể chuyện, giải thích để đầu óc họ được mở mang. Hai ngốc tử suốt đời quanh quẩn bên váy mẹ, đầu tắt mặt tối vì mưu sinh, chúng biết đọc, biết viết cũng là quá tốt rồi. Nay được Vân Long tận tình chỉ dạy lễ nghĩa, cách cư xử ở đời cùng những qui củ giang hồ nên hai chàng ngốc cũng khôn ra được đôi chút.

Vân Long dù lòng ngày càng yêu thương Phi Hà nhưng nghĩ phận mình gánh nặng đường xa, công cuộc trừ ma vệ đạo muôn phần nguy hiểm nên không dám đa mang tình ái. Dù thân cận vui vẻ nhưng vẫn giữ lễ quân tử. Phi Hà thấy chàng khách sáo, thâm đốn đau trong dạ, nói chẳng nên lời. Tả Phi dù ngu ngốc cũng biết cô bé này đã yêu thương đại ca mình. Hắn cũng một lòng như Tả Kiếm nhưng vì sợ Vân Long nên chẳng dám nói vào. Hai anh em thì thầm bàn bạc với nhau.

Tả Kiếm nói:

- Nay nhị ca, lần này đến phiên nhị ca mở lời, dù có bị đại ca trách phạt cũng phải chịu, lòng ta không nhẫn tâm nhìn cảnh này nữa.

Tả Phi hỏi lại:

- Thế người muốn ta nói gì ?

- Nhị ca bảo với đại ca nhận Phi Hà cô nương làm tiểu muội cho nàng được vui. Chứ ta thấy cái tiếng cô nương nghe chẳng xuôi tai chút nào cả.

Tả Phi mừng rỡ đâm vào lưng em, cười bảo:

- Không ngờ tên ngốc như ngươi mà lại có ý hay đến thế.

Chúng bèn rình cơ hội để nói ra điều ấy.

Một hôm, trời chợt đổ cơn mưa dữ dội, nhìn thấy bên đường có một tòa miếu cổ, Vân Long dắt cả bọn vào trú mưa. Mái đã dột nát nên phải đứng sát bệ thờ trần miếu. Từng cơn gió đem theo những hạt mưa thổi tạt vào trong miếu, qua khung cửa sổ không còn cánh. Thấy Phi Hà rùng mình, Vân Long tỏ dạ quan hoài nói:

- Âu Dương cô nương đứng sang mé này cho đỡ lạnh.

Nàng then thùng lắc đầu cảm tạ, ánh mắt đầy vẻ u sầu. Tả Phi cảm lòng không đành bèn nói:

- Đại ca à, tiểu đệ xin được nói một lời, dù đại ca trách phạt đệ cũng chịu.

Vân Long gật đầu. Tả Phi hít một hơi dài để lấy dũng khí rồi nói:

- Sao đại ca không nhận Phi Hà cô nương làm tiểu muội, chúng ta đã từng đồng cam cộng khổ, cứ khách sáo mãi e không phải.

Phi Hà vừa then thùng vừa mừng rỡ, nàng đưa cặp mắt lo âu nhìn Vân Long chờ đợi. Hai chàng họ Tả cũng hồi hộp, trống ngực đánh liên hồi. Chợt Vân Long nhăn mày nói:

- Người cũng biết Âu Dương cô nương lớn tuổi hơn ta, sao có thể làm em được ?

Tả Phi thấy chàng không giận, mừng rỡ nói liền:

- Có sao đâu, tiểu đệ cũng lớn hơn đại ca bảy tuổi mà vẫn làm em được thì sao?

Vân Long cười:

- Hay là ta gọi Hà cô nương bằng tử tử vậy ?

Tả Kiếm hốt hải nói:

- Không được, như vậy đệ cũng phải gọi cô ta bằng chị, trong khi đệ lớn tuổi hơn nàng.

Vân Long không ngờ bọn ngốc này hôm nay lại lý luận đâu ra đó như vậy. Chàng tủm tỉm cười:

- Biết Hà cô nương có chịu không?

Phi Hà mừng chảy nước mắt, sụp xuống lạy:

- Tiểu muội xin ra mắt ba vị ca ca. Muội chỉ có một mình, không anh chị em gì cả, nay được tôn ba vị ca ca làm anh là điều tâm nguyện vậy.

Vân Long bước tới đỡ nàng lên, an ủi:

- Hà muội chớ có mừng vội, làm em bọn ta chẳng có gì sung sướng đâu.

Tiếng Hà muối ngọt ngào như mật, Phi Hà sung sướng hân hoan, những giọt lệ hạnh phúc lại tràn mi.

Tả Kiếm gãi đầu lẩm bẩm:

- Đàn bà con gái thật khó hiểu, vui cũng khóc. Nước mắt ở đâu mà lẩm thế ?

Phi Hà xấu hổ đưa tay gạt nước mắt, giận dỗi cười nói:

- Tam ca nói xấu tiểu muội phải không ?

Cả bọn phá lên cười. Cơn mưa tạnh hẳn nhưng trời cũng đã tối. Vân Long quyết định ở lại tòa phá miếu qua đêm. Tả Phi gom một mớ bàn ghế gãy nát nằm rải rác trong miếu để nhóm lửa. Phi Hà ra ngoài tháo yên cương thả ngựa, lấy rượu và lương khô trong xe mang vào. Tả Kiếm lúc này đã dùng cây chổi cùn quét sạch sẽ nền gạch. Ngọn lửa bùng lên ấm áp, bốn người quây quần vui vẻ. Đường ngàn dặm nhiều khi không tìm được nơi tá túc nên Vân Long đã bảo hai em mua trữ sẵn trong xe rất nhiều lương thực, nhờ vậy đêm nay chẳng thiếu thốn gì. Phi Hà giờ đã là tiểu muội liền trở tài nội trợ, nàng sắp xếp bày biện chén bát trông rất đảm đang. Dù mặc võ phục nhưng ở nàng vẫn toát ra vẻ thùy mị, dịu dàng. Ánh lửa chập chờn chiếu vào khuôn mặt khả ái khiến nàng thêm xinh đẹp. Vân Long nghe lòng say đắm vội quay đi.

Đường về Lạc Dương còn xa nên Vân Long bảo mọi người đi nghỉ sớm. Tả Phi, Tả Kiếm ra xe ngủ và thay phiên canh gác. Là khách giang hồ nên không câu nệ tiểu tiết, Vân Long và Phi Hà nghỉ lại trong miếu. Chàng quét sạch bụi thờ để làm chỗ ngủ, còn Phi Hà nằm lại bên đống lửa. Tả Phi lấy trong xe ra hai tấm chăn trao cho họ. Phi Hà lúc tối vì quá vui vẻ uống hơi nhiều. Nàng cũng hiểu thời gian mười ngày chưa đủ để nói chuyện hẹn thề, được chàng gọi bằng hai tiếng Hà muội là đã đi được một nửa đường rồi. Nàng biết Vân Long cũng có lòng lân ái với mình, nhưng không hiểu sao lại tránh né ? Phi Hà miên man suy nghĩ rồi chìm dần vào giấc mộng.

Hôm sau họ lại lên đường. Phi Hà như mang cả mùa xuân trên gương mặt đẹp. Hai anh em họ Tả đặc ý phi thường, chỉ có Vân Long là vẫn điềm nhiên. Dọc đường Phi Hà chăm sóc chàng chu đáo với cả tấm lòng yêu thương tôn kính. Hai gốc tử cũng đồng tâm nhường việc phục vụ đại ca cho Hà muội.

Biết võ công Phi Hà còn non kém nên Vân Long tận tâm chỉ dạy. Chàng chọn những chiêu thích hợp với nữ nhi cho nàng tập luyện, nhờ thông minh và chuyên cần nên Phi Hà tiến bộ rất nhanh. Vân Long bắt nàng phải uống những hoàn thuốc quý của Nam Cung Sương để bồi bổ công lực. Phần hai chàng gốc sau trận lạc bại trước Hắc Ưng Song Lão, họ không còn tự cao, tự đại nữa, lúc nghỉ ngơi cũng xách đồng côn ra ôn luyện để Vân Long chỉ giáo thêm. Phép đánh Đả Cầu

Bổng của Cái Bang cũng có vài điểm giống đồng côn nên Vân Long dễ dàng chỉ ra những sai sót của họ. Thì ra bọn này y mình thần lực bạt sơn nên khi luyện tập không chủ tâm vào những biến hóa của chiêu thức, trọng chữ lực mà nhẹ chữ ảo. Vân Long cũng rút từ Giáng Ma Chân Giải ra một số chiêu, biến hóa cho thích hợp rồi dạy cho hai em để đối phó những cao thủ có khinh công cao cường, thường từ trên không đánh xuống. Anh em họ Tả vẫn còn cay cú trận vừa qua nên hết lòng khổ luyện. Khi gần đến Lạc Dương thì võ công của cả ba đã tăng tiến vượt bậc. Phần Vân Long cũng hiểu thêm vài yếu quyết trong Chân Giải.

Đến cổng thành, Phi Hà nuốt nước mắt chia tay bọn Vân Long để về nhà vấn an cha mẹ. Nàng nghẹn ngào nói:

- Tiểu muội lần này vấn an xong sẽ xin phép song đường xuất đạo giang hồ, thập từng đại ca về Bắc Kinh. Mong đại ca ráng chờ muội vài ngày.

Vân Long mỉm cười an ủi nàng:

- Ta còn ở Lạc Dương dăm hôm nữa, có gì nàng cứ tìm ta ở Tổng đà Cái Bang.

Vì đại kế lâu dài, lần này Vân Long không ghé vào Đào Hoa tửu lâu mà tìm đến khách điểm sang trọng bậc nhất thành, tên Như Ý. Đây là nơi ghé chân của các bậc vương tôn công tử, hào phú bốn phương, có phục vụ luôn ăn uống. Cơ sở này không có phần hùn của Đào gia trang.

Vân Long trời sinh tướng mạo đường bệ, quý phái, dù còn trẻ nhưng phong thái uy nghi khiến người khác phải kính trọng. Chưởng quầy là người dạn dày kinh nghiệm trong nghề, nên khi thấy chàng bước vào biết ngay là khách quý, hớn hở bước ra đón tiếp. Miệng lão trơn như bôi mỡ:

- Công tử nhân phẩm cao quý như rồng như phượng, ngài giá hạ vào đây bốn điểm muôn phần vinh dự.

Vân Long gật đầu chào, bảo lão dành cho hai phòng thượng hạng, thực đơn loại đặc biệt. Tiểu nhị xách hành lý từ ngoài vào được chàng thưởng cho mười lạng bạc, hấn cảm tạ rồi rút. Chưởng quầy thấy chàng rộng rãi như vậy lại càng cung kính hơn. Lão cúi người thật thấp nói:

- Xin công tử cho biết đại danh để tiểu nhân tiện xưng hô.

Vân Long đã có ý nên nói lớn:

- Ta họ Tiêu, tên Long Vân.

Không ít người trong khách sảnh nghe được điều này.

Hơi tiền làm đám tiểu nhị trong Như Ý khách điểm nhanh nhẹn hẳn lên. Ai cũng cố nặn ra nụ cười cầu tài tươi tắn nhất và Vân Long không phụ lòng họ, chàng thản nhiên ban phát chẳng tiếc tay.

Anh em họ Tả từng nghèo khổ, làm lụng kiếm từng phân bạc nên xót dạ. Tả Phi hỏi nhỏ chàng:

- Sao đại ca lại quá rộng rãi với cái đám vô lại mắt láo liên này làm gì ? Chẳng thà cho lũ ăn xin còn hơn.

Vân Long cười bí ẩn nói:

- Ta cố tình làm như vậy, sau này các người sẽ hiểu.

Sau khi tắm rửa nghỉ ngơi, Vân Long dắt hai em xuống đại sảnh dùng cơm. Chàng mặc quần áo sang trọng, mũ thư sinh còn gắn một viên ngọc bích to bằng trái nhãn tỏa sáng lóng lánh dưới ánh đèn. Viên ngọc quý này có giá không dưới năm ngàn lượng bạc. Hai chàng hộ pháp cũng thay bộ võ phục mới, lừng lững như hai ngọn tháp, thập phần oai vệ.

Trong đại sảnh không ít bậc quyền quý, nhưng chẳng có ai dám sánh với chàng. Họ hơi ngán hai tên họ Tả nên chỉ dám thì thầm bàn tán.

Vân Long ung dung theo tiểu nhị bước đến bàn riêng. Lúc trong phòng, chàng đã sớm dặn dò kế hoạch nên Tả Phi bèn móc ra đỉnh bạc mười lượng thưởng cho tiểu nhị. Cả đại sảnh trở mắt nhìn với vẻ ngưỡng mộ.

Thức ăn toàn sơn hào hải vị, hương thơm ngào ngạt, tức trực hầu hạ là ba tên từ nữ thanh tú, do chính chủồng quây đã đích thân tuyển lựa.

Tả thị huynh đệ đã được đại ca dạy bảo nên không còn ăn to uống lớn như trước nữa. Dù vậy sức ăn của họ cũng làm mọi người xanh mặt.

Vân Long dù cố tình tiêu tiền như cỏ rác nhưng phong thái không hề giống bọn trọc phú hoặc lũ công tử hoang đàng. Chúng nhân ngưỡng mộ và coi chuyện chàng ban phát bạc vàng là chuyện tất nhiên, y như cao xanh rộng rãi tưới mưa cho cây cỏ. Sau đêm nay chắc hẳn cả thành Lạc Dương sẽ biết tiếng Tiêu công tử giàu sang, rộng rãi như bậc vương hầu.

Tiệc nửa chừng bỗng ở bàn bên kia có một đại hán mặc võ phục màu vàng, đứng lên vòng tay hướng về Vân Long nói rằng:

- Tại hạ vốn là kẻ võ biên, từ phương xa đến, ngồi một mình cũng buồn. Nay thấy công tử khí độ hơn người, muốn sang để cùng uống vài chén rượu, chẳng hay công tử có nề mặt mà chấp thuận cho chăng ?

Tiếng nói của y đồng đặc, rõ ràng, có phong thái của một kẻ quen ra lệnh. Vân Long đứng lên vòng tay đáp lễ:

- Tôn giá phong thái uy nghi, đáng bậc tôn sư. Tiểu sinh đã thăm ngưỡng mộ, nay được cùng đối ẩm thì quả là tam sinh hữu hạnh.

Quả thật, đại hán áo vàng mắt hổ, mày kiếm, mặt chữ điền vuông vức, râu ngắn bó cằm, uy vũ khiếp người. Y cười ha hả bước qua bàn Vân Long vòng tay thi lễ rồi ngồi xuống.

Thị tỷ đã mau mắn dọn thêm bát đĩa và bình rượu mới. Đại hán tự tay rót đầy bốn bát rồi giới thiệu:

- Tại hạ tên gọi Tiêu Thiên Xích, quê quán ở vùng ngoại Mông, nguyên chỉ là một tên lái ngựa, nào phải tông sư, tông chủ gì đâu.

Vân Long mỉm cười nói nhỏ:

- Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng. Thiết Đổm Thần Long lưng danh vùng biên tái sao hôm nay lại quá khiêm cung ?

Đại hán giật mình vì ông ít khi vào Trung Nguyên, không ngờ chàng công tử này lại nhận ra mình.

Trong Đào gia trang cao thủ bốn phương đều có đủ, họ là những quyền tự điển sống của giang hồ, kiến văn của Vân Long, cũng từ đấy mà ra. Chàng nói tiếp:

- Tiểu sinh cũng họ Tiêu, tên gọi là Long Vân. Còn đây là hai em Tả Phi và Tả Kiếm.

Thiên Xích vòng tay cười bảo:

- Tiêu công tử kiến văn rộng rãi, một kẻ quê mùa như tại hạ mà công tử cũng biết đến, tại hạ vô cùng khâm phục.

Hai bên chuyện trò tâm đắc như bạn cũ lâu ngày gặp lại. Tiêu Thiên Xích chỉ hận mình gặp Vân Long quá muộn. Tính y hào sảng, cường liệt, hùng cứ vùng thảo nguyên, làm chủ cả mấy mục trường mệnh mông, lừa ngựa hàng vạn con, chuyên giao du với các vương hầu, thủ lãnh các bộ tộc Mông Cổ, Mãn Châu. Dưới tay không dưới ngàn thuộc hạ, tài sản hàng trăm vạn. Tuổi mới hơn bốn mươi đã làm thủ lãnh cả một vùng biên tái. Nay gặp người cùng họ, dung mạo, nhân phẩm, trí tuệ đều xuất chúng, Thiên Xích nghĩ đến câu anh hùng tương thức nên đem lòng yêu mến chàng vô hạn.

Vân Long anh hoa nội liễm, thần công không hề lộ ra ngoài, nên Thiên Xích không chắc rằng chàng biết võ nghệ. Ông có hỏi, Vân Long nói nửa thực nửa hư:

- Tiểu đệ có học nghệ hai năm, nhưng chỉ võ vài đường quyền chưởng.

Thiết Đổm Thần Long ngẫm nghĩ chàng học chỉ có hai năm thì chắc chẳng được bao nhiêu. Trời đã khuya, trong sảnh chỉ còn một mình bọn họ. Ba nữ tỷ hầu rượu đã mệt mỏi, len lén đưa tay che miệng ngáp.

Tiêu Thiên Xích đứng lên cáo từ:

- Tại hạ quấy nhiễu công tử đã nhiều, giờ xin cáo biệt. Mong có ngày công tử giá lâm miền quan ngoại để Xích này có dịp cận kề. Sáng mai, tại hạ phải đến thăm một cố hữu vài hôm rồi trở về cố quận.

Vân Long cũng cảm mến hán tử hào sảng này nên búi ngùi từ biệt:

- Tiêu huynh yên tâm, có ngày đệ sẽ đến nhà quấy nhiễu huynh vài tháng mới thỏa lòng.

Họ Tiêu cười lớn:

- Nếu đệ muốn, ta sẵn lòng nhường cho đệ một mục trường để được cận kề hôm sớm.

Lão tặng cho chàng một thanh tiểu đao vỏ nạm ngọc để làm tín vật::

- Thanh tiểu đao này ta nhặt được trong sa mạc, sắc bén vô cùng. Bọn thủ hạ nhìn thấy ắt nhận ra đệ là hảo hữu của ta.

Chàng nhìn vỏ kiếm thấy có nạm bảy chữ Thiết Đỡm Thần Long Tiêu Thiên Xích.

Hai bên chia tay nhau trở về phòng riêng. Vân Long thay áo tắm màu, dặn dò anh em họ Tả ở yên trong phòng, phi thân qua cửa sổ lướt mình vào bóng đêm.

Chẳng bao lâu sau chàng đã ra đến ngoại thành và tìm đến tổng đà Cái Bang. Tổng đà đã xây dựng lại từ lâu, cũng bằng gỗ như truyền thống nhưng dường như số lu đựng nước nhiều hơn trước.

Trong sân và trước cổng có một toán đệ tử ba túi rảo quanh cảnh giới. Vân Long muốn tạo bất ngờ nên vận dụng khinh công thượng thừa Lăng Vân Bộ Pháp lướt vào như một bóng ma, quả nhiên chẳng ai phát giác. Chàng đặt chân lên mái ngói nhẹ nhàng như lá rụng. Vân Long nhìn quanh thấy gian đại sảnh còn sáng đèn, chàng tung mình về phía ấy, đảo mình móc chân riềm ngói, treo ngược đầu nhìn vào trong. Quanh chiếc bàn bát tiên có năm người đang trò chuyện. Khuôn mặt đầy vẻ trang trọng. Chàng vận công lắng tai nghe. Thì ra Hạ bang chủ và các trưởng lão đang bàn về cục diện giang hồ. Chàng gập lại họ lòng mừng rỡ hân hoan nên vô tình gây ra một tiếng động nhỏ. Hạ Khánh Dương biến sắc gần giọng hỏi:

- Cao nhân nào đang đêm đến thăm, xin vào trong đàm đạo ?

Vân Long biết mình đã bị lộ, bật cười khanh khách, uốn mình chui qua cửa sổ, nhẹ nhàng như đám mây rơi xuống cạnh bàn. Chàng đứng im lặng tùm tùm cười chờ xem có ai nhận ra chàng hay không.

Thần Toán Thư Sinh là người có cặp mắt sắc bén tuyệt luân, thẳng thốt rú lên:

- Long đệ !

Lão bật dậy nắm chặt tay Vân Long. Năm lão già bất tử của Cái Bang xúm xít lại giành nhau biểu lộ nhớ thương. Hạ Khánh Dương ôm chặt chàng vào lòng, mắt long lanh ngấn lệ. Lão nói:

- Long đệ mau lớn quá, mới chỉ hai năm đã đứng cao hơn ta.

Lữ trưởng lão nhắc khéo bang chủ:

- Hạ đại ca, chúng ta phải có gì chiêu đãi tiểu trưởng lão chứ ?

Hạ lão cười lớn gật đầu:

- Phải, ta quên mất, Vân Long ngồi xuống đây. Lữ trưởng lão sẽ cho người nếm lại món thịt chó năm nào.

Vân Long dù đã no, nhưng không dám phụ lòng lão, bèn cười bảo:

- Long nhi đến đây cũng chỉ vì món ấy.

Hạ Khánh Dương hài lòng vỗ mạnh vào vai chàng. Lão hoan hỉ gọi lớn:

- Đệ tử trực nhật đâu ?

Một hán tử nhỏ bé, lưng đeo năm túi chạy vào. Hắn là Tiền Thông, đại đệ tử của Hạ Khánh Dương, phụ trách tuần tra đêm nay. Hắn nhìn thấy Vân Long, hồn vía lên mây, nửa mừng nửa sợ, đôi chân nhũn ra, hấn quỳ sụp xuống:

- Đệ tử ra mắt tiểu sư thúc.

Pháp Cái Hắc Diện Kim Cương Hà Quyết trầm giọng bảo:

- Người canh phòng tổng đà quả là nghiêm mật. Tiểu trưởng lão vào đến tận đây mà người cũng chẳng hay biết. Tội ấy nên xử thế nào ?

Pháp Cái nổi tiếng thiết diện vô tư, toàn bang ai cũng nể sợ. Tiền Thông run rẩy dập đầu thưa:

- Đệ tử biết tội, không dám xin khoan thứ.

Vân Long thấy y vì chàng mà bị tội nên lòng vô cùng áy náy, định mở lời xin cho y. Hạ lão biết ý, liền nháy mắt cười ra hiệu. Chàng cũng mỉm cười. Pháp Cái giọng càng lạnh lùng hỏi Tiền Thông:

- Nghĩa là người tiếp thụ mọi hình phạt mà ta phán quyết ?

Tiền Thông thiếu não gật đầu:

- Thưa vâng.

Pháp Cái cười nhẹ bảo hấn:

- Ta phạt người phải dắt thêm hai cao thủ. Trong một tuần trà, phải bắt cho được một con chó thật to và kéo về đây.

Tiền Thông đang trong tâm trạng sầu não, tưởng mình sắp bị đại hình nên nghe Pháp Cái nói mà ngơ ngác, chẳng hiểu gì cả. Đến lúc nghe mọi người phá lên cười mới biết đó là sự thật. Hấn mừng đến điên cuồng, dập đầu lay tạ rồi rút:

- Đệ tử đội ơn trưởng lão tha tội, còn việc bắt chó là nghề ruột, không cần phải đến một tuần trà.

Hà Quyết nghiêm mặt bảo:

- Lần này vì để mừng sự trở về của tiểu trưởng lão nên ta bắt con chó chịu tội thay người. Lần sau thì ta không tha cho đâu nhé.

Tiền Thông sợ hãi vâng dạ liên hồi rồi quay người đi làm nhiệm vụ. Quả nhiên chỉ một lát sau, hắn đã xách về một con chó lông vàng mập mạp.

Pháp Cái hỏi hắn:

- Người có để bạc lại cho chủ nhà không ?

Tiền Thông gật đầu:

- Đệ tử đã bỏ lại trong nhà lão chủ hai lạng, con chó này chỉ đáng giá năm phân bạc thôi. Mong rằng sáng mai lão sẽ vui vẻ.

Pháp Cái hài lòng, quay sang Vân Long nói:

- Giờ này đã nửa đêm, chẳng thể gõ cửa nhà người ta mà mua chó được, nên đành dùng hạ sách này vậy.

Tiền Thông xách con vật đi theo Lữ trưởng lão xuống bếp.

Mọi người an vị hàn huyên. Vân Long kể sơ quá trình học nghệ ở Thiếu Lâm và Võ Đang, Hạ Khánh Dương nghe xong nhìn chàng thân ái khen rằng:

- Long đệ quả là kỳ tài thiên hạ, chỉ hơn hai năm đã tinh thông tuyệt kỹ cả hai phái tăng đạo. Với bản lĩnh của người thì làm sao bọn Tiền Thông có thể phát hiện được. Nhưng còn hai quyển bí kíp Cái Bang, Long đệ đã luyện đến đâu rồi ?

Vân Long muốn các ca ca vui lòng nên nói thật:

- Lão đại ca yên tâm, Long nhi đã học xong Đả Cầu Bổng Pháp, nhưng Giáng Ma Chân Giải thì mới liễu ngộ được bảy phần.

Mọi người tròn xoe đôi mắt nhìn chàng, Thiết La Hán Vương Đồng lắc đầu thán phục:

- Trường Giang sóng sau đê sóng trước, bọn già chúng ta, trừ Hạ đại ca ra, chưa ai vượt qua được phần thứ sáu.

Hạ Khánh Dương muốn Vân Long trở tài nên đưa thanh gậy trúc của ông cho chàng và bảo:

- Chúng ta muốn được thưởng lãm thành tựu của Long đệ.

Vân Long nhận lấy, mỉm cười:

- Tiểu đệ xin được bêu xấu vậy.

Chàng tuần tự múa từng chiêu trong Đả Cầu Bổng Pháp. Thanh gậy trúc bay lượn như thần long giỡn sóng, nghiêm mật, tinh kỳ và lãng lệ phi thường. Bốn lão

già bất tử thấy chàng tinh thông võ công bốn phái, lòng hân hoan khôn xiết, đồng thanh đưa ngón cái ra khen ngợi:

- Long đệ quả không phụ lòng Cái Bang vậy.

Vân Long trao lại gậy trúc rồi bắt đầu thi triển phần chưởng pháp trong Giáng Ma Chân Giải. Chàng áp dụng yếu quyết khoái của Thiên Long Hàng Ma Chưởng nên chưởng ảnh trùng trùng, nối tiếp nhau nhanh như chớp giạt, chỉ một tuần trà đã hết ba mươi sáu chiêu.

Hạ Khánh Dương cười ha hả, nhảy đến ôm chầm lấy Vân Long, ông xúc động nói:

- Đa tạ, đa tạ ! Nhờ có Long nhi mà chúng ta mới thấy được uy lực kinh hồn của tuyệt kỹ tổ truyền. Trước giờ lũ già này không nghĩ rằng Giáng Ma Chưởng lại có thể khinh khoái đến vậy.

Lúc này Tiền Thông và Lữ trưởng lão cũng vừa đem thức ăn lên tới. Hạ lão dắt Vân Long về bàn, ngồi cạnh bên ông. Cuộc biểu diễn võ công lúc này khiến chàng ăn rất ngon miệng, hũ rượu mười cân chẳng mấy chốc đã cạn sạch. Tiếng cười nói vang vang, chưa lần nào tổng đàn Cái Bang lại rộn ràng đến thế.

Vân Long quay sang hỏi Thần Toán Thư Sinh:

- Lúc còn núp ở ngoài, tiểu đệ có nghe các lão ca bàn luận về cục diện võ lâm. Chẳng hay có gì lạ chăng ?

La trưởng lão trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Theo tin tức mà đệ tử bốn bang thu lượm được, thì gần đây trên giang hồ đã xuất hiện một bang phái mới tên gọi Thiên Ma Giáo. Nghe tên cũng biết là một tà giáo. Giáo chúng thường mặc đồ đen, bịt mặt, bản lãnh cao cường. Tổng đàn của chúng dường như nằm ở vùng Tứ Xuyên, nhưng chính xác ở đâu thì không rõ. Đất Thục hiểm trở, núi cao rừng lớn không thể điều tra được.

Vân Long nghe xong, biết rằng phong ba đã khởi liền thuật lại toàn bộ, từ sự cố mất tích của ngoại tổ Bích Nhãn Thần Quân, cho đến nước cờ ông đã sắp sẵn để mười bảy năm sau chàng đứng ra gánh vác đại cuộc võ lâm. Cái Bang ngũ lão bàng hoàng như tỉnh cơn mê, biết kiếp nạn giang hồ đã đến. Hạ Khánh Dương thấy Vân Long tuổi trẻ mà phải gánh nặng đường xa, nỗi lòng bi phần, đập bàn nói:

- Long đệ yên tâm, bọn ta và hai mươi vạn đệ tử Cái Bang quyết tâm liều chết phò tá Long đệ trong cuộc trừ ma vệ đạo.

Thần Toán Thư Sinh nói tiếp:

- Ta đã điều tra ra việc đốt cháy tổng đà và cướp bạc của Hồ Phú hai năm trước có bàn tay của một nhóm người bí mật, có lẽ chính là Thiên Ma Giáo. Đệ tử bốn

bang sau này báo lại rằng tình cờ hấn thấy Hồ Phú trên đường vào đất Thục. Vì không biết nội tình nên tưởng mình nhận lầm người. Cho đến khi tổng đà ra lệnh truy nã Hồ Phú hấn mới biết mình không hoa mắt. Ta đã lệnh cho phân đà Tứ Xuyên điều tra nhưng Hồ Phú biến mất tăm. Theo ta nghĩ, Thiên Ma Giáo đã tìm cách phá hoại thanh danh của bốn bang, làm suy yếu để sau này dễ uy hiếp. Ngờ đâu Long đệ đột nhiên xuất hiện làm âm mưu của chúng thất bại.

Vân Long yêu cầu Hạ lão ra lệnh cho đệ tử Cái Bang tuyệt đối không được tiết lộ việc chàng chính là Tiểu Tài Thần và là trưởng lão. Họ sẽ nhận biết chàng dưới cái lốt công tử Tiêu Long Vân, từ quan ngoại đến. Chàng nói:

- Đệ có quen biết Thiết Đởm Thần Long Tiêu Thiên Xích, bá chủ vùng quan ngoại. Tối nay trừ đệ ra, không ai nhận ra lai lịch ông ta. Đệ định mạo nhận mình là em họ Tiêu Thiên Xích để bọn ma đầu không lần ra được tung tích. Như vậy mới bảo toàn được Đào gia trang, nơi cung cấp tiền bạc, phương tiện cho chúng ta. Tiêu Thiên Xích là người trượng nghĩa, nhiệt tâm. Mong đại ca huy động bang chúng theo dõi xem ông ta đi đâu. Lúc thuận tiện, đệ sẽ xuất hiện thuyết phục họ Tiêu giúp đỡ, nguy tạo cho đệ một lý lịch giả.

La trưởng lão vỗ vai chàng khen ngợi:

- Long đệ liệu việc như thần, danh hiệu Thần Toán ta e phải nhường lại cho người.

Mọi người gật đầu khen phải. Trời gần sáng, Vân Long cáo từ. Chàng nường theo bóng đêm giở khinh công lướt đi như gió. Về đến phòng đã thấy Tả Kiếm, Tả Phi đi qua đi lại như kiến bò miệng chảo, miệng lẩm bẩm, cầu nhàu chi đó. Vân Long nhẹ nhàng bước vào. Chúng thấy chàng, thở phào nhẹ nhõm:

- Đại ca đi lâu làm bọn đệ lo lắng vô cùng.

Vân Long cảm động trước tấm lòng của hai em liền nói:

- Ta biết. Hai người giờ có thể ngủ ngon được rồi chứ ?

Chàng nói xong bỏ về phòng mình. Lát sau đã nghe vọng sang tiếng ngáy như sấm của hai chàng ngốc.

Sáng hôm sau, đang lúc ăn sáng, chợt có một tiểu nhị đến bên cúi đầu nói nhỏ:

- Bẩm trưởng lão, Tiêu Thiên Xích đã lên đường từ sớm, hiện đã vào một trang viện ở phía Tây thành, cách đây chừng hai mươi dặm, trưởng lão ra ngoài sẽ có người hướng dẫn.

Vân Long mừng rỡ, ra hiệu bảo Tả Phi thưởng cho hấn mười lượng bạc giống như với bất cứ tiểu nhị bình thường khác. Hấn thần nhiên nhận lấy, lớn tiếng cảm tạ rồi lui ra. Vân Long làm bộ vờn vai nói rằng:

- Hai người ăn mau đi, sáng nay trời đẹp ta muốn đi dạo một vòng.

Hai ngốc tử dù chưa no cũng phải đứng lên. Về phòng thay áo xong, cả ba xuống lầu. Chưởng quầy đã được thị tì mật báo rằng Tiêu công tử sắp đi dạo, nên đã đứng chờ sẵn. Hắc cung kính nói:

- Tuấn mã của công tử đã sẵn sàng, xin chúc người được vui vẻ.

Vân Long gật đầu nói:

- Chưởng quầy quả là chu đáo.

Ra đến cửa, đã thấy bên kia đường có một tên khất cái. Hắc kín đáo ra dấu rồi bước đi. Vân Long thông thả lên ngựa đi theo. Đến ngoại thành, hắc tăng cước lực. Lát sau đã đến một trang viện xinh đẹp, chung quanh cây cối tươi tốt sum xuê, hương thơm của loài lan trắng thoảng đưa trong gió, phong cảnh tĩnh mịch và đầy thi vị. Chủ trang viện chắc phải là bậc văn nhân nhã sĩ.

Vân Long tính toán thầm trong đầu rồi lớn tiếng ngâm nga một bài thơ tán tụng vẻ đẹp của cảnh vật. Ngâm xong, cảm khái than:

- Chẳng ngờ bên cạnh chốn lạc thành phần hoa ô trọc lại có được một nơi cao nhã thoát tục như vậy.

Lúc này tên đệ tử Cái Bang đã đi khỏi. Chỉ còn chàng và anh em họ Tả. Chúng là ngốc tử làm sao hiểu được cái hay của bài thơ và cảnh vật. Chúng thấy đại ca khen đẹp thì lập tức gật đầu:

- Phải, phải. Nơi này đẹp thật !

Bồng Tiêu Thiên Xích từ trong trang bước ra, cất tiếng cười ha hả:

- Tưởng bậc thi hào giá lâm, hóa ra là Tiêu đệ. Sao đệ lại biết ta ở đây ?

Vân Long xuống ngựa, sắc mặt hân hoan, thành thực đến bên Thiên Xích, vòng tay thi lễ:

- Quả là hữu duyên, trời không phụ kẻ có công. Sáng nay đệ tỉnh giấc, định sang uống với huynh đài vài chung tổng biệt, ngờ đâu tiểu nhị nói huynh đài đã ra đi từ sớm. Lòng đệ buồn vô hạn, định đi dạo một vòng cho khuây khoả, nào ngờ lại gặp nhau.

Thiên Xích vốn yêu mến Vân Long nên không hề ngờ vực, ông nắm tay chàng nói:

- Nay đã gặp đây rồi, mời Tiêu đệ vào trong đàm đạo và làm quen với người bạn già của Xích này.

Hai người song song bước vào trong, Tả Kiếm dắt ngựa cột vào một gốc mai già. Đứng đón trước thêm tiền sảnh là một người tuổi trạc ngũ tuần, râu năm chòm đen nhánh, mặt trắng như ngọc, mày kiếm mắt ưng, trông vừa uy vũ lại vừa tao nhã. Ông mỉm cười, vòng tay mời bọn họ vào.

Khách sảnh không rộng lắm, trên tường treo vài bức họa cổ. Hai bên đều có cửa sổ rộng rãi để có thể ngắm nhìn cảnh vật ngoài vườn và đón ánh dương quang. Anh em họ Tả biết mình không xứng nên đứng lại ngoài sân.

Chủ nhân mời Vân Long và Thiên Xích cùng ngồi xuống bàn. Lát sau có một thiếu nữ mặc áo ngắn màu trắng bưng khay trà lên đến, rót đầy ba chung, xong nàng lui lại đứng sau lưng chủ nhân, đưa mắt nhìn Vân Long với vẻ tinh nghịch.

Thiên Xích giới thiệu bằng hữu mình với chàng:

- Tiêu đệ ! Đây là người bạn già của ta, Bách Lý Hồng.

Vân Long cười tươi, đứng dậy vòng tay:

- Cữu ngưỡng, cữu ngưỡng. Đệ họ Tiêu, tên Long Vân, nay được diện kiến Ngọc Diện Thần Bút quả không uổng công đến Lạc Dương này.

Bách Lý Hồng biến sắc mặt, còn Thiên Xích thì cười vang vỗ mạnh vào vai ông nói:

- Sao, giờ thì Bách Lý huynh đã tin lời Xích này chưa ? Tiêu công tử đây kiến văn quảng bác, nhãn lực phi phạm, thật đáng khâm phục.

Bách Lý Hồng gượng cười, ông bắt đầu nghi ngờ lai lịch của Vân Long, đôi mắt chim ưng chăm chú quan sát chàng rồi hỏi:

- Công tử tuổi còn trẻ sao lại nhận ra lai lịch anh em lão phu ?

Thiên Xích nghe giọng nói trầm trọng của bạn mình cũng không khỏi chột dạ.

Vân Long thản nhiên cười đáp:

- Chẳng phải đệ tài cán gì đâu, chẳng qua cách đây bốn năm có quen với một người tên Thương Hải, ông ta có kể cho đệ nghe những thiên cổ sự oanh liệt của nhị vị và cả dung mạo nữa nên đệ mới có thể dành được chút tiên cơ.

Bách Lý Hồng trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Chấn Thiên Dao Thương Hải năm năm trước từ giã vùng biên thùy về thăm cố hương và không quay trở lại nữa, chẳng hay Tiêu công tử có biết nguyên do không?

Vân Long gật đầu, cảm khái kể:

- Thương lão về đến nhà, định thu xếp đưa vợ con ra quan ngoại định cư. Ngờ đâu vợ lão ở nhà đã tư tình với phú hào giàu có. Thị quen sống cảnh phồn hoa, không muốn đến phương Bắc hoang vu gió cát nên âm mưu cùng tình nhân vu cáo cho chồng là cường đạo, hối lộ quan phủ Hồ Bắc vây bắt Thương Hải rồi khép vào tội chém. Nào ngờ họ Thương được quý nhân giúp đỡ, nhờ thượng thư bộ hình xét lại vụ án. Thương Hải thoát chết, nhục nhã không dám nhìn mặt hào kiệt quan ngoại nên đầu phục làm thuộc hạ quý nhân kia để tạ ơn.

Thiên Xích nghe xong cố sự, mắt hồ trợn tròn, râu tóc dựng ngược, đập bàn quát lớn:

- Thương huynh một đời ngang dọc, nay tan nát thân danh vì con dâm phụ lẳng lơ kia. Xích này đau đớn vô cùng.

Bách Lý Hồng bình tĩnh hơn. Lão hỏi:

- Vậy chẳng hay vị quý nhân kia danh tánh là gì và hiện giờ Thương lão đang ở đâu ?

Vân Long nghiêm mặt thưa:

- Mong nhị vị thứ lỗi, đệ đã hứa với Thương lão, không thể tiết lộ được.

Biết không ép được, hai lão trầm ngâm nhớ về người bạn thương tâm.

Chợt thiếu nữ mở lời, tiếng nàng trong trẻo, thánh thót như có vẻ giận hờn:

- Sao phụ thân và nhị vị thúc thúc không dùng trà mà cứ nói hoài, thật uống công tiểu nữ pha hầu.

Thiên Xích bật cười:

- Phải, phải ! Chúng ta có lỗi với Hương nhi.

Lão quay sang Vân Long nói:

- Ta quên giới thiệu, đây là Thiên Hương, ái nữ độc nhất của Bách Lý huynh, thiện nghề trà đạo. Đệ hãy dùng trà kéo Hương nhi phạt ý.

Vân Long mỉm cười lộ hàm răng trắng đều như ngọc, Thiên Hương xao xuyến cúi đầu. Chàng nâng chung trà nhấp nháp, dù đã nguội nhưng hương vị thật thơm ngon. Chàng đặt chung xuống rồi khen:

- Bách Lý cô nương thật là thánh thủ. Tại hạ chưa bao giờ được uống chung trà ngon đến thế.

Hương nhi đảo đôi mắt phượng liếc chàng rồi ranh mãnh nói:

- Tiểu thúc thúc chỉ bõn cột Hương nhi, chứ trà đã nguội làm sao ngon được ?

Bách Lý Hồng nghe con gái gọi Vân Long bằng tiểu thúc thúc, bật cười mắng yêu:

- Hương nhi thật vô lễ, công tử là bằng hữu của Tiêu thúc, tức là thúc thúc của người, cớ sao lại thêm vào chữ tiểu nữa ?

Vân Long đỡ lời:

- Tuổi đệ với Hương nhi chắc cũng ngang nhau. Xin cứ để nàng gọi đệ bằng Tiêu công tử, như vậy dễ nghe hơn.

Thiên Xích tính hào sảng, không câu nệ lễ nghi nên bảo:

- Thôi được, nếu không chắc con a đầu này không phục đâu.

Bỗng nghe tiếng Tả Phi quát lớn:

- Các người là lũ quỷ phương nào, sao đến nhà người mà bịt mắt như phường đạo tặc vậy ?

Bách Lý Hồng biến sắc, phi thân ngược vào trong nhà, lát sau trở lại với ngọn phán quan bút và bảo kiếm trên tay. Ông trao kiếm cho con gái rồi cả hai chạy vút ra cửa. Thiên Xích và Vân Long vội bước theo.

Trước sân là anh em họ Tả đang thủ đồng côn đứng đối diện với ba tên áo đen bịt mắt. Vân Long nhìn quanh thấy trong vườn thấp thoáng bóng hắc y, chắc không dưới mười tên.

Bách Lý Hồng bước ra, đại hán bịt mắt đứng giữa ngửa cổ cười lớn:

- Bách Lý Hồng, hôm nay đã đến ngày người phải trả mối hận Bạch Long Đồi mười năm trước. Người đã nhận ra cố nhân rồi chứ ?

Dứt lời, hán tháo khăn bịt mắt ra. Ngọc Diện Thần Bút cười lạnh bảo:

- Té ra là tên bại tướng Huyết Thủ Truy Hồn Thạch Vũ. Nay người mượn thế lực của bang hội nào mà dám đến đây tầm cừu ?

Gã đứng bên phải Thạch Vũ trầm giọng trả lời:

- Thiên Ma Giáo, hộ pháp chính là ta.

Vân Long rung động tâm thần, quyết tâm phải bắt cho bằng được một tên để điều tra nội tình. Thiên Xích tính cương trực, thấy bọn này giấu mày, giấu mặt ra vẻ bí ẩn liền cười lớn nói:

- Thiên Ma Giáo chẳng qua là lũ chuột giấu đầu giấu đuôi, có gì mà khoe.

Huyết Thủ Truy Hồn mỉm cười âm hiểm bảo:

- Không cần nói nhiều, lát nữa ta sẽ cho bọn man rợ biên thù các người biết thế nào là thủ đoạn của Thiên Ma.

Nói vừa dứt lời, hán vung huyết chưởng xô thẳng vào Bách Lý Hồng. Lão già hộ pháp cũng múa kiếm tấn công Thiết Đởm Thần Long. Tả Phi, Tả Kiếm lâu nay ngứa ngáy chân tay liền vung đồng côn xông vào đám hán tử áo đen. Hương nhi cũng vũ lộng thanh bảo kiếm đấu với một tên. Chỉ còn lại Vân Long đứng trên thềm theo dõi cục diện. Chàng thấy bọn võ sĩ Thiên Ma Giáo quả là lợi hại. Dao pháp hiểm ác không dưới các cao thủ nhứt lưu trong võ lâm. Điều đáng nói là dường như chúng không sợ chết. Hai thanh phong ma đồng côn hiển lộng thần oai nhưng không dễ gì phá được màn đao quang dày đặc bao quanh.

Bách Lý Hồng và Thạch Vũ có vẻ ngang tài, nhưng Thiên Xích lại không sánh bằng lão hộ pháp Thiên Ma Giáo. Bảo đao của họ Tiêu bị thanh kiếm ma quái kia áp đảo, mồ hôi từng giọt lớn đọng trên trán Thiên Xích. Bá chủ vùng biên tái quất lớn xuất chiêu Thần Long Độ Giang, đao quang chói mắt phủ lấy người địch thủ. Tiếng thép chạm nhau ghê rợn, lão già cười hiểm ác lùi lại. Vạt áo trước ngực lão

bị rách một đường dài, ngược lại tay tả họ Tiêu có vết kiếm thương rỉ máu. Thiên Xích nổi giận xung thiên, ra chiêu Thần Long Thôn Nguyệt lặn xả vào, khí thế lấp biển dời non. Lão hộ pháp chột dạ lùi lại hai bước để tránh bớt nhuệ khí của bảo đao rồi vung kiếm điểm vào bảy đại huyệt trên ngực và bụng họ Tiêu. Vân Long nãy giờ cố tìm hiểu lộ số võ công của lão nhưng không kết quả. Thiên Ma kiếm pháp bí ảo và tàn độc vô song, chợt thấy Thiên Xích rơi vào hiểm cảnh, liền vận toàn lực búng một chỉ Niêm Hoa vào chân trái của tên hộ pháp. Lão đang đắc ý bỗng đầu gối nhói đau, chiêu thức rối loạn đứt đoạn. Cao thủ giao đấu, dù chỉ sai lầm trong một sát na cũng đủ táng mạng. Thiên Xích không bỏ qua cơ hội, xuất chiêu thủ mạng là Thần Long Thâu Tâm, ngọn đao lướt vào tâm thất địch thủ. Nhưng lão hộ pháp nhanh nhẹn tuyệt luân, kịp xoay người tránh chiêu nên bảo đao của họ Tiêu chỉ bóc được một mảng thịt ở bờ vai hữu kẻ thù. Dù không phạm vào gân cốt nhưng cũng đủ khiến lão hộ pháp Thiên Ma đau thấu tâm can. Thiên Xích phấn khởi tấn công quyết liệt, dành lấy thế thượng phong. Lão già không rảnh tay chỉ huyết nên máu chảy đầm đề.

Bên kia, Thiên Hương tóc tai rũ rượi, vung kiếm thép chống chọi một tên hán tử cao lớn. Hai người võ công ngang ngửa, chưa thể phân thắng bại.

Còn hai anh em họ Tả trên người đã bị vướng mấy vết đao nhưng ngược lại đã có gần chục tên hán tử táng mạng dưới đồng côn. Bọn võ sĩ dù dũng cảm cách mấy cũng phải khiếp sợ trước hai gã khổng lồ hiếu sát này. Chúng lùi lại nhìn thanh đao trên tay đã sứt mẻ, cong oằn vì đụng chạm với đồng côn. Tả Phi, Tả Kiếm liếc nhau cười thống khoái:

- Chưa trận nào được đánh đã tay như trận này.

Bỗng đâu trường lại xuất hiện thêm một toán người bịt mặt, chỉ khác là quần áo đủ loại. Vân Long nghĩ thầm, bọn này trà trộn trong dân chúng, bị điều động đột xuất nên không kịp mặc đồ đen. Chàng cảm thấy e ngại trước chiến thuật mai phục của Thiên Ma bang.

Thấy có người tiếp viện, bọn võ sĩ phấn khởi xông vào, cục diện bắt đầu thay đổi. Hai chục tên bao chặt anh em họ Tả, ba tên khác nhảy về phía Hương nhi. Biết tình thế kéo dài càng bất lợi nên dù không muốn để lộ thân thủ, Vân Long cũng phải ra tay. Chàng rú lên một tiếng, vận Lăng Vân Bộ Pháp tung mình bay đến vung song chưởng quét thẳng vào bốn võ sĩ đang uy hiếp Thiên Hương. Kinh phong đẩy chúng bật ra. Vân Long lúc quyền, lúc chưởng thi triển tuyệt học Thiên Long Hàng Ma và Kim Cang Phục Ma cuốn lấy bọn võ sĩ như một trận cuồng phong. Trước lối đánh cương mãnh và nhanh như thiểm điện ấy, chúng không biết phải chống đỡ thế nào. Tiếng chưởng kinh va chạm thân người, bốn

tên võ sĩ đã bị loại khỏi vòng chiến. Thiên Hương kinh ngạc đến xuất thần, không ngờ võ công chàng lại cao siêu đến thế. Vân Long lúc này đã nhảy đến bên Tả thị huynh đệ. Chàng quát lên một tiếng, tên võ sĩ đứng trước mặt ù tai choáng váng, bị quất cho một cước vào lưng, không còn tái chiến được nữa.

Tả Phi, Tả Kiếm chứng kiến đại ca vào trận, chỉ một chiêu đã đắc thủ nên phần khởi phi thường, hiển lộng thần oai vung đồng côn đập nhàu. Vân Long thấy bọn võ sĩ bị tàn sát lòng không nỡ bèn lướt tới dùng Niêm Hoa chỉ cách không điểm vào ma huyết để chúng toàn sinh.

Lão hộ pháp vừa chống đỡ Thiên Xích vừa quan sát cục diện, thấy Vân Long thần dũng tuyệt luân, vừa nhập trận đã điểm ngã luôn mười mấy võ sĩ, chợt sinh lòng sợ hãi, biết hôm nay gặp gió lớn. Lão vận toàn lực chém liền ba kiếm đầy lùì Thiên Xích rồi hú lên một tiếng, ra lệnh rút lui. Bọn giáo đồ Thiên Ma đua nhau đào tẩu. Chỉ còn lại Huyết Thủ Truy Hồn Thạch Vũ bị Bách Lý Hồng quán chặt không cách nào thoát được. Vân Long quyết bắt cho được Thạch Vũ để hỏi cung nên hét lớn:

- Cố bắt sống, Bách Lý huynh đừng giết hấn.

Mọi người vây chặt, Thạch Vũ biết mình khó thoát liền vung tay đập vào đầu tự sát. Nhưng Vân Long đã đề phòng, chàng búng một chỉ vào ma huyết, Thạch Vũ nhũn người ngã lăn ra.

Bách Lý Hồng vòng tay cảm tạ:

- Hôm nay không có Tiêu công tử và hai vị thần dũng hơn người thì bọn ta đã bỏ xác nơi này rồi.

Thiên Xích cười sang sảng, vỗ vai Vân Long bảo:

- Thế mà đệ dám nói chỉ võ vẽ vài đường quyền chưởng. Ta quả là có mắt như mù.

Chàng then thùng nói:

- Nhị vị thứ lỗi, đệ có nỗi khổ tâm nên không thể bộc lộ thân thế và thực lực. Xin chờ hỏi cung xong bọn Thiên Ma, đệ sẽ cáo tường.

Vân Long sai hai em ra kiểm tra xem tên giáo đồ nào còn sống thì tập trung lại. Lát sau, Tả Phi Tả Kiếm xách lại tám võ sĩ lúc nãy bị chàng điểm huyết. Chúng giương đôi mắt căm hận lên nhìn. Chàng nghiêm sắc mặt nói:

- Các người theo bọn tà ma nhiễu loạn giang hồ, tội khó dung. Nay ta vì đức hiếu sinh không nỡ giết, chỉ điểm ma huyết để các người được toàn mạng. Nếu biết hối cải, khai rõ nội tình của Thiên Ma Giáo, ta sẽ vạch cho một con đường sống.

Nói xong, chàng vung chỉ, giải huyết cho bọn chúng. Tám hán tử cùng nhau quỳ xuống, chàng tưởng chúng định đa tạ, nào ngờ cả bọn cùng hô to:

- Thiên Ma nhất thống giang hồ.

Rồi khoé miệng rỉ máu đen, gục xuống chết.

Vân Long sững sờ, đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn. Bách Lý Hồng bước tới an ủi chàng:

- Thiên Ma Giáo thật tàn độc, bang chúng lúc nào cũng giấu sẵn thuốc độc trong miệng. Dù sao cũng còn được Thạch Vũ, Long đệ đừng quá bi quan.

Tả Phi đem Thạch Vũ lại, Bách Lý Hồng rút kinh nghiệm vừa qua, bóp cứng quai hàm hấn, thò hai ngón tay vào kiểm tra, nhưng không thấy gì cả. Ông giải huyết cho hấn rồi nói:

- Ta với ngươi là hai kẻ thù bất cộng đái thiên, nhưng nếu hôm nay ngươi thành thực trả lời các câu hỏi của Tiêu công tử, ta sẽ cho ngươi có cơ hội báo phục.

Thạch Vũ đầu phải bọn hào kiệt, coi sinh tử nhẹ tựa lông hồng. Hấn suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Ta chỉ có thể nói những điều ta biết. Các người đừng đặt quá nhiều hy vọng. Ta chỉ mới gia nhập Thiên Ma Giáo được hơn một năm thôi.

Vân Long lại gần hỏi hấn:

- Thiên Ma giáo chủ là ai ?

- Không biết, trừ đại hộ pháp và phó giáo chủ, không ai biết được chân diện mục và tính danh của giáo chủ.

Vân Long biết hấn nói thật, chàng hỏi tiếp:

- Vậy tổng đàn Thiên Ma đặt ở đâu ?

Thạch Vũ chưa kịp trả lời thì hấn đã gục xuống, cầm trước ngực là một thanh tiểu đao. Trong sân đã xuất hiện thêm một bóng người. Đó là một tên mặc áo bào xanh, khuôn mặt trở trở như gỗ, hàm râu nhuộm bạc nói lên rằng lão không dưới lục tuần. Đôi mắt lấp loáng thần quang, toát lên vẻ lạnh lùng tàn độc.

Anh em họ Tả thấy lão giết chết Thạch Vũ, ngăn cản cuộc hỏi cung của Vân Long nên lộ khí xung thiên vung đồng côn đánh liền. Lão già như chiếc lá nường theo luồng kinh phong lướt sang bên. Tả Phi nghiêng rằng xông tới dùng chiêu Kim Cang Phục Lôi quyết lấy mạng địch thủ. Lão già nở nụ cười danh ác phát một đạo chưởng phong nặng như núi đổ chặn đứng đồng côn, dùng thân pháp quỷ dị áp sát thò tay trái điểm vào huyết huyền cơ của Tả Phi. Tả Kiếm thấy nhị ca gặp nguy hiểm liền múa côn tấn công hậu tâm địch thủ. Thần lực của họ Tả không thể coi thường, lão già đành phải rút trảo về chống đỡ. Hai bên quần thủ đã hơn ba mươi hiệp mà không phân thắng bại. Lão già động nộ, bật cười ghê rợn, rút nhuyễn

kiếm trong lưng ra. Một đạo kiếm ảnh trùng trùng xô tới, khoá chặt hai ngọn đồng côn. Anh em họ Tả thấy kiếm khí giàn giụa, lợi hại phi thường bèn thét lên, vận toàn lực vũ lộng đồng côn tạo thành một bức tường để chống đỡ. Công lực lão già quả là vô thượng, thanh nhuyễn kiếm mỏng manh ngang nhiên va chạm với đồng côn, tiếng kim thiếc chói tai. Hai ngóc tử cảm thấy sát khí thấm vào da thịt, ngọn kiếm như con linh xà xuyên qua bức tường côn quang chực liếm vào cổ họ.

Vân Long đứng ngoài theo dõi thấy hai anh em sắp mất mạng vội búng một đạo chỉ phong chặn đứng thanh kiếm lại. Lão già đang thắng thế chợt thấy thân kiếm bị chấn động mạnh suýt rời khỏi tay, biết là có cao nhân can thiệp, thu kiếm đứng im. Hai chàng ngóc nhân dịp này tung người ra sau rồi xách côn chạy lại đứng sau lưng đại ca, ôm ngực thở dốc.

Bách Lý Hồng và Tiêu Thiên Xích thấy lão già mặt gỗ dễ dàng thắng được anh em họ Tả, tự biết mình không phải là đối thủ. Nhưng vì danh dự không thể đứng bên nhìn bọn Vân Long tử chiến.

Ngọc Diện Thần Bút cất tiếng hỏi:

- Chẳng hay các hạ giữ chức vụ gì trong Thiên Ma Giáo ?

Lão già lạnh lùng đáp:

- Đại hộ pháp. Các người hôm nay phải đền mạng cho giáo chúng Thiên Ma.

Vân Long cười nói:

- Anh em chúng ta từ quan ngoại đến, nào có hiềm khích gì với Thiên Ma Giáo? Chẳng qua các ngươi vì hận riêng của Huyết Thủ Truy Hồn mà đến đây, nên mới xảy ra chuyện. Sao giờ lại trách bọn ta ?

Lão đại hộ pháp gằn giọng:

- Nhưng Thạch Vũ là đệ tử của bốn giáo.

Vân Long bật cười ha hả, mỉa mai lão:

- Ta hỏi ngươi, đã bước chân vào giang hồ ai chẳng có ân oán, lẽ nào Thiên Ma giáo chủ lại ấu trĩ đến nỗi vì hận thù riêng của từng bang chúng mà đi gây hấn khắp nơi, kết thù với hào kiệt võ lâm ? Như vậy, cái mộng nhất thống giang hồ e khó thành.

Lão đại hộ pháp nghe lý luận sắc bén của chàng không khỏi toát mồ hôi hột. Chính hắn đã vì quan hệ riêng tư với Thạch Vũ nên xuất quân đến đây. Hậu quả là hơn hai mươi đệ tử thiệt mạng, làm mất uy danh của Thiên Ma Giáo. Nếu giáo chủ biết được, thật khó mà biện bạch.

Lão đã nghe từ hộ pháp báo lại rằng Vân Long thần vũ hơn người, nay gặp mặt thấy chàng tuổi chưa đến hai mươi nhưng trí tuệ sắc sảo, khí độ anh hùng nên nảy ra ý định thu phục. Hơn nữa bọn Thiên Xích là hào kiệt quan ngoại, thế lực không

nhỏ. Nếu bọn họ gia nhập Thiên Ma Giáo thì ngàn lần hữu dụng hơn Thạch Vũ. Lão ôn tồn bảo:

- Các hạ tuổi còn trẻ mà đã kiến giải đại cục giang hồ thật sắc sảo. Ta đồng ý bỏ qua thù hận, với điều kiện bọn người phải thuần phục Thiên Ma Giáo.

Vân Long cười đáp:

- Chúng ta đều là người chuộng võ, chỉ kính phục kẻ hơn mình. Nếu các hạ hiển lộ thần công thắng được anh em chúng ta thì chuyện đầu nhập dưới trướng là hợp đạo lý. Còn như không thắng được, xin các hạ xóa đi hiềm khích cũ, coi nhau như láng giềng.

Lão đại hộ pháp thấy võ công của anh em họ Tả, biết mình không chịu nổi năm người bọn họ giáp công nên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Trong bọn người, chỉ cần có người chịu nổi ta mười chiêu mà không bại thì coi như thắng.

Vân Long có chủ ý trong lòng nên nói rằng:

- Tại hạ đồng ý tiếp các hạ ba mươi chiêu, nhưng nếu tại hạ chịu đựng được, mong các hạ ban cho thanh nhuyễn kiếm.

Lão đại hộ pháp nghe đối phương đòi lấy vũ khí tùy thân của mình, lòng nổi giận. Nhưng lão nghĩ chàng không thể nào qua nổi ba mươi hiệp nên lạnh lùng gạt đầu:

- Ta cũng nhường cho người chút tiện nghi vậy. Nhưng người có đảm bảo rằng anh em người sẽ đồng ý chứ ?

Bọn Tiêu Thiên Xích biết võ công chàng cao thâm vô lượng nên đồng thanh đáp:

- Lời của Tiêu đệ chính là của bọn ta vậy.

Vân Long biết mình hôm nay gặp đại cường địch, hơn nữa nhuyễn kiếm trong tay y là thần vật có một không hai, sắc bén vô song, chẳng thể dùng đôi nhục chưởng mà đón đỡ được. Chàng quay sang Thiên Hương bảo:

- Hương nhi hãy cho ta mượn kiếm.

Thiên Hương lặng lẽ trao cho chàng, ánh mắt đầy vẻ quan hoài lo lắng.

Vân Long muốn che mắt đối phương nên thủ thế bằng một thức khởi đầu trong Tam Tài kiếm pháp. Lão già thâm ngạc nhiên nhưng vẫn lạnh lùng bảo:

- Người khởi giữ lễ, cứ việc tấn công đi.

Vân Long gạt đầu xuất chiêu Giáng Ma Điểm Nhỡn trong Giáng Ma Chân Giải, bóng kiếm chập chùng phủ lấy đối phương. Lão mặt gở cười âm hiểm đỡ kiếm pháp Thiên Ma ra chống chọi. Sát khí từ thanh nhuyễn kiếm tỏa ra dàn dụa, Vân Long vẫn bình tâm vũ lộng thanh trường kiếm, vận dụng Giáng Ma kiếm

pháp và Thái Cực Tuệ Kiếm. Lão mặt gỗ càng đấu càng kinh ngạc trước đường kiếm tinh ảo, rộng rãi của chàng. Tiếng đếm của Thiên Xích vẫn vang vang ... mười, mười một... Đã quá mười hiệp, lão già động nộ, vận toàn lực biến nhuyễn kiếm thành một đạo hào quang cuốn thẳng vào đối thủ. Tiếng sắt thép chạm nhau chan chát. Vân Long đã vận công đến độ chót vọt vào trường kiếm nên dù có bảo kiếm, lão mặt gỗ cũng khó mà chặt gãy được. Cả hai đều bị chấn động mạnh văng ra rồi lại nhập vào. Bọn Thiên Xích mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay, chỉ lo chàng thất thủ.

Đã đến hiệp thứ hai mươi hai, lão mặt gỗ nghe đếm biết mình sắp bại, chém liền một hơi bảy kiếm rồi lùi lại, nhìn Vân Long bảo:

- Ta đã đánh giá sai bản lĩnh của ngươi. Nhưng còn chiêu cuối cùng này, ngươi có sống được hay không cũng còn tùy vào vận khí.

Dứt lời, lão đứng im như pho tượng, chỉ kiếm về phía trước, mũi kiếm rung động càng lúc càng nhanh tạo ra những tiếng vo vo, sát khí bao phủ đấu trường.

Vân Long biết chiêu thức này cực kỳ bá đạo, tương tự như Ngự Kiếm Thuật nhưng còn kém hơn một bậc. Chàng vận Bát Nhã Vô Tướng Thần Công lưu chuyển toàn thân, dựng kiếm trước mặt, mắt nhắm hờ như một lão tăng nhập định.

Lão mặt gỗ nhìn tư thế, biết đối thủ dùng Ngự Kiếm Thuật, lòng hơi e ngại, nhưng không tin chàng đủ công lực để thi triển kiếm pháp thượng thừa ấy. Lão như cây cung căng cứng không thể không buông tên, liền xuất chiêu. Thân hình lão nương theo luồng kiếm quang bốc lên chụp xuống đầu Vân Long. Nhưng chàng cũng đã rung động trường kiếm, kiếm ảnh tạo thành một trái cầu màu trắng nâng chàng bay lên đón lấy sát chiêu của lão đại hộ pháp. Tiếng kiếm khí veo veo, tiếng kim thiếc chạm nhau ghê rợn, hai bóng người gặp nhau trên không rồi phân khai rơi xuống.

Vân Long lão đảo chống thanh trường kiếm chỉ còn một nửa, ngực trái bị rách một đường dài. Còn lão mặt gỗ cũng không khá hơn, tay phải máu tuôn xối xả, râu cằm cũng bị hớt đứt. Lão cười ghê rợn:

- Tiểu tử giỏi thật, lão phu giữ lời trao nhuyễn kiếm. Các ngươi hãy giữ thân, đừng bao giờ đụng đến Thiên Ma Giáo. Tốt hơn là nên trở lại biên thùy.

Dứt lời, lão ném nhuyễn kiếm xuống đất, phi thân biến mất.

Vân Long mỉm cười đau đớn rồi ngã xuống mê man bất tỉnh.

Tả Kiếm đang vui mừng vì đại ca thắng trận, bỗng thấy chàng đổ xuống, gã hồn vía lên mây, nhảy đến ôm chàng vào lòng, thất thanh gọi lớn:

- Đại ca, đại ca !

Bách Lý Hồng tinh thông y lý, biết Vân Long thọ thương trầm trọng, bảo Tả Kiếm mau chóng ôm chàng vào đặt lên giường. Thiên Xích lòng đau như cắt, thấy bọn Thiên Hương, Tả Phi cứ sụt sùi khóc lóc, bực mình quát bảo:

- Các người có khóc cũng chẳng giúp gì được cho công tử, còn không mau ra ngoài canh gác, lỡ bọn Thiên Ma trở lại thì sao ?

Anh em họ Tả nghiêng rằng xách đồng côn ra cửa, Thiên Hương định đi theo nhưng Bách Lý Hồng bảo nàng xuống bếp nấu nước nóng.

Ngọc Diện Thần Bút cởi áo Vân Long để quan sát thương thế. Một vết kiếm dài ba tấc nằm xéo trên ngực trái, cắt đứt mấy lóng xương lồng ngực, chỉ chút xíu nữa là phạm vào nội tạng. Bách Lý Hồng dùng kim châm cầm khắp vùng ngực bụng, máu liền ngưng chảy. Ông dùng rượu rửa sạch vết thương, rắc thuốc kim sang vào rồi khâu lại. Hương nhi đem nước nóng lên, lấy khăn lau sạch vết máu và mồ hôi. Lần đầu va chạm với thân xác nam nhân, nên không khỏi thẹn thùng, nàng cắn răng làm cho xong rồi lấy chăn mỏng đắp cho chàng.

Bách Lý Hồng trầm ngâm một lúc rồi bảo Thiên Xích:

- Thương thế Tiêu công tử rất trầm trọng, tâm mạch bị tổn thương, nguyên khí tản mát, phải có kỳ trân như Tuyết Liên, Hà Thủ Ô ngàn năm mới cứu được.

Thiên Xích bất chợt vỗ mạnh vào đầu rồi phá lên cười ha hả. Lão vui mừng nói:

- Đệ thật là đáng chết. Bối rối quá nên quên mất.

Lão móc trong lưng ra một hộp gỗ nhỏ đen bóng đưa cho Bách Lý Hồng:

- Cách đây ba năm, một hôm đi giao dịch với thủ lĩnh của bộ tộc Mông Cổ Cát Nhĩ Hãn trở về, giữa đường gặp một lão già hình dung cổ quái đang sắp chết vì đói khát giữa sa mạc. Đệ bèn cứu và đem về gia trang chăm sóc, ba ngày sau y bình phục. Trước lúc ra đi có tặng cho đệ ba viên linh đơn này và bảo rằng nó có công hiệu cải tử hồi sinh, chữa thương rất thần hiệu. Đệ luôn mang theo bên mình nhưng chưa có dịp sử dụng. Bách Lý huynh thử cho Tiêu công tử dùng xem sao ?

Ngọc Diện Thần Bút mở nắp hộp, thấy trong đó là một hoàn thuốc to bằng hạt nhãn, màu đỏ như son, tỏa mùi thơm dễ chịu. Lão thẳng thốt kêu lên:

- Xích Long Hoàn. Té ra lão già ấy là Xích Long Quái Y. Tiêu công tử có cơ sống sót rồi.

Bách Lý Hồng gọi Hương nhi đem lên một ly nước, rồi đến bên giường nâng Vân Long dậy và cho chàng uống viên Xích Long Hoàn. Xong xuôi, lão đặt chàng nằm xuống. Vận công điểm, vỗ và xoa bóp các đường kinh mạch toàn thân. Chừng một tuần trà sau, Vân Long ói ra một ngụm máu đen, Bách Lý Hồng

thở phào ngừng tay, bảo Hương nhi lau sạch máu cho chàng rồi ngồi xuống ghế vận công điều tức.

Xích Long Hoàn công hiệu phi thường, mặt Vân Long đã có huyết sắc, hơi thở bắt đầu dài và đều đặn. Nguy hiểm đã qua.

Hương nhi dọn cơm xong, Bách Lý Hồng bảo nàng:

- Con hãy ra ngoài mời nhị vị hảo hớn vào đây. Lão đại hộ pháp chắc không nuốt lời mà quay lại đâu.

Hương nhi vâng lời bước ra cửa gọi Tả Phi, Tả Kiếm. Bọn chúng đang sầu não, mặt mày nhăn nhúm, thấy nàng bước ra vội hỏi dồn:

- Cô nương à ! Đại ca ta thế nào rồi ?

Hương nhi mỉm cười đáp:

- Cũng may là công tử đã thoát hiểm, chỉ tịnh dưỡng vài hôm là bình phục. Gia phụ mời hai vị vào dùng cơm, không cần phải cảnh giới nữa.

Đến chiều, Bách Lý Hồng lại dùng phép Thôi Cung Quá Huyết xoa bóp cho Vân Long. Lão mệt đến đứt hơi nhưng sắc mặt chàng đã hồng hào hơn.

Đêm đó, cả bọn túc trực trong phòng trông chừng, chỉ có anh em họ Tả lâu lâu thay phiên ra ngoài đi một vòng quanh nhà đề phòng sự cố.

Đến sáng, Thần Bút lại thi triển thủ pháp một lần nữa. Khi lão dừng lại, thì chàng cũng vừa mở mắt.

Mọi người vui mừng khôn xiết nhưng không dám làm kinh động. Vân Long mỉm cười nói nhỏ:

- Tại hạ không sao đâu, mọi người đừng quá lo lắng như vậy.

Bách Lý Hồng nghiêm sắc mặt hỏi chàng:

- Công tử hãy thử vận khí xem kinh mạch có gì trở ngại hay không ?

Vân Long nghe lời, nhắm mắt đưa chân khí đi đủ một vòng châu thiên, thấy cơ thể sung mãn lạ thường. Chàng ngồi lên vòng tay đa tạ:

- Bách Lý huynh ra tay diệu thủ hồi xuân cứu mạng, đệ muôn vàn cảm kích.

Thiên Xích chặn lời:

- Nếu không có đệ thì chúng ta cũng đã xuống quỷ môn quan rồi. Giờ đây tình như thủ túc, còn nói chi chuyện ân nghĩa làm gì.

Thần Bút hắng giọng ngắt lời họ Tiêu rồi bảo Vân Long:

- Nếu chân khí đã thông suốt, xin công tử mau vận công điều tức, để vết thương chóng lành.

Chàng vâng lời, nhắm mắt lại, chỉ lát sau đã đi vào cảnh giới vô ngã. Mọi người chia nhau phòng bị nghiêm mật.

Đến khi mặt trời lên cao chàng mới xả công. Vân Long mở mắt, đôi nhãn quang sáng rực và xanh biêng biếc.

Bọn Thiên Xích giật mình kinh hãi lùi lại. Chợt màu mắt Vân Long trở lại bình thường, chàng tươi cười bước xuống giường vòng tay cảm tạ. Thấy mọi người sắc diện khó coi liền hỏi:

- Chẳng hay có gì lạ mà các vị có vẻ không được vui ?

Tả Phi lấp bắp hỏi:

- Đại ca, tại sao lúc nãy ... mắt đại ca lại xanh biếc như mắt mèo vậy ?

Bách Lý Hồng cũng trầm giọng hỏi:

- Bích Nhãn Thần Quân là gì của công tử ?

Vân Long hiểu rõ sự tình, liền tủm tỉm cười:

- Ông ấy là ngoại tổ của đệ. Xin các vị an tọa, đệ sẽ kể rõ nguồn cơn.

Vân Long bèn đem mọi việc bày tỏ, mọi người nghe xong chấn động tâm thần.

Thiên Xích thở dài nói:

- Không ngờ thân thế của Long đệ lại ly kỳ, phức tạp như vậy. Chúng ta muốn góp một tay với võ lâm Trung Nguyên có được chăng ?

Vân Long vòng tay cảm tạ rồi cười bảo:

- Hai vị đại ca cứ việc trở về quan ải, củng cố lại lực lượng, có ngày chúng ta bốn mặt giáp công, lúc đó lũ quần ma còn biết chạy đường nào ?

Tiêu Thiên Xích hào khí can vân, nắm chặt tay chàng nói:

- Hảo ! Nhất ngôn vi định, ta đặt mình và hơn ngàn thủ hạ vùng thảo nguyên dưới sự điều động của Long đệ.

Vân Long nói thêm:

- Cứ xét bản lãnh của bọn bang chúng và đại hộ pháp Thiên Ma, đủ biết lực lượng chúng hùng mạnh vô cùng. Nếu không có kế hoạch lưỡng toàn c võ lâm nguy mất. Đệ định dùng chiến thuật địch sáng ta tối, che dấu thực lực để nắm yếu tố bất ngờ. Mong lão ca bề ngoài cứ giữ hòa khí với Thiên Ma, bề trong âm thầm hỗ trợ đệ khi cần.

Bách Lý Hồng lớn tiếng khen ngợi:

- Long đệ trí tuệ vô song, võ lâm đã có chỗ sở cậy rồi.

Anh em họ Tả thấy mọi người tán dương đại ca mình cũng thấy thơm lây, mặt mũi chúng tươi tỉnh và tự đắc.

Thiên Hương bị chinh phục bởi nhân phẩm, tài trí của Vân Long, nay sắp phải xa chàng để về vùng quan ải, lòng u sầu vô hạn, nước mắt bất chợt tuôn tràn.

Vân Long chợt hỏi Thần Bút:

- Chẳng hay đại ca cho tiểu đệ uống loại thần dược gì, chẳng những cứu mạng lại còn tăng thêm công lực ?

Bách Lý Hồng cười chỉ Thiên Xích:

- Viên Xích Long Hoàn ấy là của Tiêu đệ ban cho, Long đệ nên cảm tạ để hấn mát lòng.

Thiên Xích cười xua tay lia lịa.

Cha con Bách Lý Hồng thu lượm hành lý cùng Thiên Xích trở về quan ngoại. Đôi mắt Thiên Hương nhìn Vân Long u uẩn. Thiên Xích biết ý cháu gái, cười bảo:

- Ngày nào đoàn dũng sĩ ngoại môn kéo vào sát cánh với Long công tử, ta sẽ cho người đi theo. Chỉ sợ người võ công kém cỏi, công tử không chịu dùng thôi.

Lão nói xong bật cười ha hả. Hương nhi xấu hổ đấm thùm thụp vào lưng lão, nhưng lòng chợt loé lên hy vọng.

Lúc này song Tả đã kịp đào xong một hố lớn để chôn cất hơn hai mươi xác giáo chúng Thiên Ma.

Vân Long cáo từ trở lại Như Ý khách điểm dưới vỏ bọc Tiêu công tử, hiền đệ của bá chủ vùng quan ngoại.

oOo